

Chẳng Bao Giờ Thật Sự Một Mình

Nếu như Ethan lại bị thương khi không có ai ở cạnh để giúp đỡ thì sao?

Bài của Gabrielle Shiozawa

(Dựa trên một câu chuyện có thật)

Câu chuyện này diễn ra tại Hoa Kỳ.

Ethan nhún chân trên chiếc xích đu. Cậu bé đu lên mỗi lúc một cao hơn. Cơn gió làm cậu cảm thấy như mình đang bay!

Rồi chuông reo. Ethan thở dài. Cậu bé chưa muốn giờ ra chơi kết thúc.

Bọn trẻ đang xếp hàng để quay trở lại lớp. Ethan chờ cho cái xích đu dần chậm lại. Rồi cậu bé bước ra khỏi cái xích đu để trở vào lớp.

Nhưng ngay khi chân chạm đất, Ethan cảm thấy chân mình đau nhói. Cậu bé ngã xuống nền đất. Tuy cố gắng đứng dậy, nhưng chân cậu như bị lửa thiêu đốt. Cơn đau thật kinh khủng!

“Cứu!” Ethan hét lên. Những giọt nước mắt lăn xuống cằm cậu. Bọn trẻ và các thầy cô chạy đến giúp Ethan.
“Có chuyện gì vậy?” một thầy giáo hỏi.
“Em bị gãy chân rồi!”
Đây không phải lần đầu tiên Ethan bị gãy xương. Và cũng không phải là lần thứ hai hay thứ ba! Ethan bị bệnh xương thủy tinh, một căn bệnh làm cho xương của cậu bé dễ bị gãy. Kể cả những việc nhỏ, như bước chân xuống lòng đường hoặc va phải ai đó, cũng có thể làm gãy xương của cậu.

“Thầy sẽ gọi cho cha mẹ em để đưa em đi khám bác sĩ”, thầy giáo nói. “Em sẽ ổn thôi.”

Ethan mừng vì có người ở đó để giúp mình. Chân cậu vẫn còn đau lắm, nhưng cậu biết mình sẽ an toàn.

Cả cha và mẹ đều đến trường và đưa Ethan đi khám. Cậu bé được đưa cho một chiếc nạng màu xanh lam và có thể trở về nhà để nghỉ ngơi.

Ethan dành phần lớn thời gian ở trên giường do chiếc chân bị gãy. Và cậu có nhiều sách để đọc. Đôi khi, bạn bè cậu tới để cùng chơi điện tử với cậu. Nhưng cậu vẫn cảm thấy buồn chán.

Một đêm nọ, Ethan tỉnh giấc và không thể ngủ lại. Cậu bé muốn thả lỏng suy nghĩ, nhưng vẫn còn lo lắng. *Nếu như mình lại gãy xương và không có ai ở gần, như lúc nửa đêm thì sao?* Ethan nghĩ. Tim cậu đập nhanh. Và cậu cảm thấy sợ.

“Cha ơi!” Ethan la lên.

Cha chạy vào phòng của Ethan. “Có chuyện gì vậy con?”

“Con sợ quá”, Ethan nói. “Lỡ như con lại gãy xương và không có ai ở gần để giúp con thì sao?”

Cha ngồi xuống giường cạnh cậu bé. “Suy nghĩ đó đáng sợ thật”, cha nói. “Kể cả khi chúng ta cố gắng cẩn thận và giữ cho mình an toàn, thì những điều tồi tệ vẫn có thể xảy ra. Nhưng cho dù thế nào thì Cha Thiên Thượng vẫn đang dõi theo con.”

“Vậy có nghĩa là Ngài luôn luôn ở bên con?” Ethan nói.

“Đúng vậy.” Cha nhẹ nhàng ôm lấy Ethan.

Ethan đã nghĩ đến việc cha đã chạy đến giúp mình nhanh đến mức nào. Cậu biết cha yêu thương mình và luôn muốn giúp mình. Có lẽ Cha Thiên Thượng cũng giống như vậy.

Ngày hôm sau, Ethan đọc một câu thánh thư trong tạp chí *Bạn Hữu*. Câu đó nói rằng: “Hãy vui lên, và chớ sợ hãi, vì ta là Chúa đang ở với các ngươi, và ta sẽ đứng bên các ngươi.”*

Ethan cảm thấy bình tâm và an toàn khi đọc câu thánh thư đó, cũng giống như cảm giác mà cậu có khi nói chuyện với cha. Cậu biết đó là Đức Thánh Linh đang an ủi mình. Cảm giác đó cũng giống như khi cậu bé đang ôm cha một lần nữa.

Có lẽ mình sẽ còn bị gãy xương, Ethan nghĩ, nhưng mình không cần phải sợ hãi. Cậu bé biết rằng mình sẽ chẳng bao giờ thật sự một mình. ●

*Giáo Lý và Giao Ước 68:6.

TRANH MINH HOÀ DO SIMINI BLOCKER THỰC HIỆN

Đã có khi nào các em cảm thấy tình thương yêu của Cha Thiên Thượng?